

POS MAKİNASI BULUNDURMA ZORUNLULUĞUN KALDIRILMASI AMACIYLA AÇTIĞIMIZ DAVA OYÇOKLUĞU İLE REDDEDİLDİ.

Hatırlanacağı gibi, “pos cihazı bulundurma” zorunluluğu, 05.01.2008 tarih ve 26747 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe giren 379 sayılı Vergi Usul Kanunu Genel Tebliği ile getirilmiştir.

Böylece serbest meslek faaliyeti icra eden veteriner hekimler ve dış hekimleri de dahil olmak üzere bütün hekimlerin; iş yerlerinde POS makinesi bulundurmalarını ve kredi kartı ile yapılan ödemelerde bu cihazları kullanmaları zorunlu hale getirilmiştir. Zorunluluğa uymayanlar için de ceza öngörülmüştür.

Bu düzenleme sonrasında 05.01.2008 tarih ve 26747 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe giren 379 sayılı Vergi Usul Kanunu Genel Tebliği’nin ilgili maddelerinin yürütmesinin durdurulması ve iptali talebiyle açtığımız dava, olumsuz sonuçlanmıştır.

Yargılama neticesinde, Danıştay 4. Dairesi;

“...Söz konusu düzenlemeler, hekimler, dış hekimleri ve veterinerlerin, yürüttükleri serbest meslek faaliyeti nedeniyle elde ettikleri kazancı kayıt altına almak suretiyle Kanunda öngörülen vergi güvenliğini sağlamak amacına yönelik olarak ve davalı İdareye verilen niteliklerini belirleyip, onayladığı elektrikli, elektronik, manyetik ve benzeri cihazları kullanılmaya ilişkin zorunluluk getirme yetkisi çerçevesinde getirilmiş olup, mükellefler bakımından öngörülen yükümlülükler kanunun amacı ve verilen yetki sınırları dahilinde bulunduğundan, dava konusu genel tebliğde hukuka aykırılık görülmemiştir.”

gerekçesiyle, davanın **oyçokluğu** ile reddine karar verilmiştir.

Bu karar tarafımızdan özetle

- 1- Pos Cihazı, Vergi Usul Kanunu’nun mükerrer 257. maddesinin 6. bendinde sıralanan “*etiket ve işaret niteliğinde*” değildir.
- 2- “Kanun’da tanımlanan “cihaz ya da sistemlerden” de olmadığından, davalı idarenin “*zorunluluk getirme yetkisi*”ni kullandığından da söz edilemez.
- 3- Danıştay 4. Dairesi’nin, “*davalı idarenin pos cihazı bulundurulmasına zorunluluk getirmesinin, yetkisi dahilinde olduğu*” yönündeki gerekçesi son derece hatalıdır. Çünkü
  - “vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülükler” ancak kanunla düzenlenebilir.
  - Vergi Usul Kanunu, Maliye Bakanlığı’na “tebliğ ile cezai yaptırım öngören düzenlemeler getirme” yetkisi vermemiştir.
  - Bu alanda düzenleme yapma yetkisi, davalı idareden ayrı teşkilatlanmış ve görev alanı tanımlanmış Gelir İdaresi Başkanlığı’nındır.
  - İdare sözleşme serbestisine müdahale ederek, yetki sınırlarını aşmıştır.
- 4- Danıştay 4. Dairesi’nin, “*düzenlemelerin vergi güvenliğini sağlama amacı güttüğü*” yönündeki gerekçesi de hatalıdır.

üst başlıkları ile temyiz edilmiştir.

24.02.2011
İstanbul Tabip Odası
Hukuk Bürosu